

facultas R^mo Metropolitanae ab ipso Romano Pontifice facta fuerat. Metropolita igitur benedictionem impertivit, ac a Diacono dicto *Recedamus in pace* et omnibus respondentibus *In nomine Christi, Amen*, omnes processionaliter discesserunt.

Ita finis impositus Concilio Provinciali Mexicano Quinto.

Excerpta haec sunt ex Actis Concilii Provincialis Mexicani Quinti, quae ad maiorem Dei gloriam pro meo officio conscripta fuerunt a me primo eiusdem Concilii Notario, testibus vocatis et rogatis Dominis Doctoribus ANTONIO A I. PAREDES et IOANNE HERRERA, horum primo Concilii Promotore, altero vero eiusdem Concilii Subsecretario, qui mecum subscripserunt Mexici, die nona Novembris an. Dom. millesimo octingentesimo nonagesimo sexto.

L. S.

Primus Concilii Notarius,

FRANCISCUS DE P. OROZCO JIMENEZ.

ANTONIUS A I. PAREDES.

IOANNES HERRERA.

DECRETA .

PARS I.

DE ADMINISTRATIONE MAGISTERII ECCLESIASTICI

TITULUS I.

DE FIDE FIDEIQUE PROFESSIONE.

1. — Cum sine fide impossibile sit placere Deo, et fides sit vitae christianae principium et radix ex qua vivit iustus, per quam una cum gratia sanctificante salvantur homines, Nos, Patres huius Concilii Provincialis Mexicani V totam fidei doctrinam in Sacris Litteris et in divina Traditione contentam, prout ab Ecclesia Catholica, sive solemniter iudicio, sive ordinario et universali magisterio, ut divinitus revelata credenda proponitur, firmiter credimus solemnique professione confitemur et docemus.

2. — Credimus et docemus depositum fidei fidelissime custodiendum a Christo Domino commissum fuisse Apostolis eorumque successoribus; sed praesertim B. Petro eiusque successori in primatu iurisdictionis in universam Dei Ecclesiam, scilicet Romano Pontifici vero Christi Iesu in terris Vicario, totius Ecclesiae visibili Capiti et omnium christianorum Patri et Doctore, cui omnes et Pastores et fideles devincimur:

probe enim scimus cum Concilio Vaticano Const. *Pastor aeternus* quod ubi Petrus ibi Ecclesia, et quod manet dispositio veritatis, et B. Petrus in accepta fortitudine petrae perseverans, suscepta Ecclesiae gubernacula non reliquit, sed habere perpetuum successorem Episcopum scilicet Ecclesiae Romanae.

3. – Omnia et singula quae tum de Primatus institutione, vi et ratione, tum de infallibili ipsius Romani Pontificis magisterio a Concilio Vaticano definita sunt, prout ab eodem sacrosancto Concilio tradita sunt, toto corde credimus ac totis viribus confitemur. Nihil ergo antiquius Episcopis ac clero universo huius provinciae sit quam obedientiam obsequium, reverentiam, amorem et devotionem erga Romanum Pontificem promovere ac omni studio fovere.

4. – Supremam temporalem seu civilem potestatem Romani Pontificis, non tantum honestam ac legitimam, verum etiam apprimè convenientem, ac moraliter necessariam agnoscimus et profitemur: ideoque cum Pio Papa IX damnamus temeritatem illorum qui dicunt: De temporalis regni cum spirituali compatibilitate disputant inter se christianae et catholicae Ecclesiae filii: abrogatio civilis imperii, quo Apostolica Sedes potitur, ad Ecclesiae libertatem felicitatemque vel maxime conduceret.

5. – Reprobamus omnes errores, sive a Conciliis Generalibus, praesertim Tridentino et Vaticano, sive a Romanis Pontificibus damnatos: illos nominatim detestamur qui proscribuntur in Litteris Encyclicis Pii IX *Quanta cura* cum adnexo Syllabo, et SS. D. N. Leonis Papae XIII *Arcanum, Diuturnum illud, Humanum genus, Immortale Dei, Libertas, Sapientiae christianae et Rerum novarum.*

6. – Professio fidei sub formula a Pio IV et Pio IX praescripta ¹, quam firma mente et toto cordis affectu durante celebratione synodali Nos Patres huius Concilii pronuntiavimus, elici debet iuxta Apostolica mandata: – a) ab omnibus qui de iure vel consuetudine Concilio Provinciali vel dioecesanae Synodo intersint: – b) a Vicariis Generalibus et Provisoribus et Vicariis Foraneis: – c) a Dignitatibus, Canonicis et Beneficiatis residentialibus ecclesiarum Cathedralium, et quidem per seipsos intra duos menses ab adepta possessione: d) ab omnibus titulo etiam amovibili curam animarum habentibus intra duos menses a die susceptae possessionis sive Paroeciae, et quidem per seipsos: – e) ab omnibus pariter sive moderatoribus et professoribus, sive clericis sive laicis, qui publice regunt vel legunt in Universitate Mexicana, vel in Seminariis provinciae maioribus et minoribus, vel in Collegiis Catholicis studiorum superiorum antequam sui muneris possessionem suscipiant: – f) a reliquis scholarum catholicarum, sive moderatoribus sive magistris, sub formula tamen breviori lingua vernacula conscripta, quae eiusmodi poterit esse: « Yo, N. N., firmemente creo y profeso todos y cada uno de los misterios de nuestra Religion, y todo aquello que nuestra madre la Iglesia nos manda creer y confesar. Condeno y abomino, todos los errores condenados por la Iglesia Católica, Apostólica Romana. De este modo Dios me ayude y me proteja. Amen. » – g) Denique ab omnibus apostatis et haereticis ad Ecclesiam venientibus, adhibita tamen speciali abiurationis formula, ante absolutionem a censuris.

¹ V. Append. n. 1.

7. – Curam animarum habentes fidei professionem emittent coram Ordinario loci vel eius delegato.

8. – In Universitate lectores coram Magno Cancellario, vel Collegio Doctorum, vel eorum personam gerentibus.

9. – Seminarii moderatores coram Ordinario loci vel eius delegato; professores autem coram eiusdem Seminarii Moderatore, adstantibus reliquis professoribus et alumnis.

10. – Magistri vero reliquorum, sive Collegiorum sive Scholarum, coram Parocho proprio singulis annis antequam scholaris annus incipiat et, quoad fieri potest, adstantibus etiam discipulis.

TITULUS II.

DE PRAEDICATIONE VERBI DEI.

CAPUT. I. – *De concionibus.*

11. – Curent Episcopi litteras, vulgo dictas pastorales, simplices, graves ac opportunas iterum atque iterum fidelibus mittere.

12. – Nemini missio canonica ad verbi Dei praedicationem conferatur nisi prius examinatus riteque approbatus fuerit.

13. – Examen versabitur praesertim circa Theologiam Dogmaticam et doctrinam in catechismo Romano S. Pii V contentam.

14. – Si lapsu temporis improbandam ob negligentiam impares se reddiderint concionatores ad rite verbum Dei fidelibus exponendum, Episcoporum erit remedium apponere.

15. – Meminerint Episcopi et Parochi caeterique animarum curam habentes, ex Concilii Tridentini (sess. 5, cap. 2 de Ref.) praescripto, sese stricta obligatione teneri ad proprias oves pascendas per se, vel, si legitime impediti fuerint, per alios saltem diebus dominicis et festis per verbi Dei praedicationem.

16. – Optandum quoque ut idem faciant Rectores Ecclesiarum tam saecularium quam regularium.

17. – Ne vero verbi Dei praedicatione careant qui in oppidulis, pagis, praediisque rusticis commorantur, praecipimus Sacerdotibus, qui praedictis diebus Missam ibidem celebrant, ut in qualibet Missa evangelii expositionem, licet brevissimam et ore tenus, vel saltem librum ab Ordinario designatum perlegendo, populo adstanti perficiant, vel Fidei mysteria, vel alias nostrae Religionis veritates exponant.

18. – Pariter hortamur Parochos caeterosque curam animarum habentes ad frequentiore verbi Dei praedicationem tempore sive Adventus sive Quadragesimae, iuxta praescriptum Concilii Tridentini (sess. 24, cap. 4, de Ref.), Concio autem hoc tempore versetur praecipue circa novissima. (Innocent. XI in Epist. Card. Cibo ad Nuntium Hispaniarum).

19. – Verbi Dei praecones SS. Scripturas non interpretentur nisi iuxta eum sensum quem tenuit et tenet sancta mater Ecclesia, et iuxta unanimem consensum sanctorum Patrum.

20. – Populum cohortentur concionatores ad obediendum praepositis suis etiam discolis, salva, ut par est, Deo et Ecclesiae debita obedientia.

21. – Conciones ut plurimum versentur circa Fidei mysteria populo explananda, vitia fugienda et virtutes sectandas: non autem circa magistratum sive eccle-